

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.L.D.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem D., M. 536, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-54870-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-54870-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 2. 2017, čj. OAM-22170-41/DP-2014, s e z r u š u j í .
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.342,-Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 29. 6. 2017 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-54870-4/SO-2017, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 2. 2017, čj. OAM-22170-41/DP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Žádost žalobkyně byla zamítnuta, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, zejména nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně se především domnívá (bod a. žaloby), že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí nalézacího orgánu je nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný správní orgán své rozhodnutí zatížil touto vadou, když nezhodnotil řádně veškeré odvolací námítky a potvrdil bez dalšího prvoinstanční rozhodnutí. Žalobkyně zejména namítala, že fakticky neexistuje překážka pobytu na území, na jejímž základě byla zamítnuta její žádost. Žalobkyně se domnívá, že nebylo prokázáno, že by neplnila účel pobytu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu. Zároveň správní orgán srozumitelně nevysvětlil, z jakého důvodu považuje údajné neplnění účelu za jinou závažnou překážku. Správní orgán dovozuje důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně z toho, že neplnila účel předchozího povoleného pobytu (sloučení s rodinou – manželem), neboť manžel studoval na území domovského státu a v této skutečnosti správní orgány shledaly jinou závažnou překážku pobytu na území. Žalobkyně v tomto ohledu poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí čj. 9 As 80/2011-69, kde Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že pro to, aby bylo možno konstatovat, že je konzumováno povolení k pobytu a tedy je plněn účel pobytu, musí být v případě povolení k pobytu za účelem podnikání podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána. Navíc je nutno zmínit, že Nejvyšší správní soud tento fakt nevztahuje čistě na časové období, ale zejména na to, zda je vykonáván právě účel pobytu, bez ohledu na to, zda je tato činnost vykonávána konkrétně dlouhou dobu, ale zda cizinec daný druh pobytu naplňuje. Žalobkyně je přesvědčena, že svůj účel pobytu řádně plnila. Příslušné ustanovení zákona, na jehož základě je žádost žalobkyně zamítnuta, je možné dle názoru žalobkyně použít v případě, kdy by žalobkyně již nežila společně se svým manželem, manželé neudržovali žádný kontakt a manželství bylo již pouze formální. V situaci, kdy manžel byl po nějaký čas na studiích, nelze uzavřít, že žalobkyně neplnila účel pobytu, a tudíž ani nelze konstruovat existenci jiné závažné překážky. Jestliže Komise považuje odkaz na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu za irelevantní, žalobkyně s tímto nesouhlasí a je přesvědčena, že z povahy věci je třeba závěry Nejvyššího správního soudu aplikovat samozřejmě též na plnění jiného účelu, než podnikání.

Pod bodem b. žaloby žalobkyně poukazuje na nesoulad mezi výrokovou částí rozhodnutí orgánu prvního stupně a jeho odůvodněním. Správní orgán ve výrokové části

definuje, že povolení k dlouhodobému pobytu účastníka není vydáno, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, respektive odkazuje na § 56 odst. 1 písm. j) zákona, kde je tento důvod zakotven. Za jinou závažnou překážkou pobytu na území je dle přesvědčení žalobkyně možno považovat takovou překážku, která není definována na jiném místě zákona a je jakousi nevyřčeno překážkou, kterou nebylo možno předem definovat, ale která se může v průběhu pobytu cizince vyskytnout. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se však téměř výhradně zabývá způsobem podnikání žalobkyně, konstatuje, že žalobkyně neplnila čel, pro který jí bylo dříve povolení k pobytu vydáno, což je považováno za danou jinou překážku. Žalobkyně je však přesvědčena, že tento postup nelze použít za situace, kdy samo neplnění účelu pobytu je samostatným důvodem pro nevydání pobytového oprávnění. Žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýká jeho nepřezkoumatelnost, kterou spatřuje v argumentaci správního orgánu prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí. Je zřejmé, že správní orgán prvního stupně rozhodl o nevyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobkyně nesplňovala některou z podmínek pro udělení víza, tak jak to vyplývá z § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně shledává tyto podmínky v ustanovení § 56 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž tento postup žádným způsobem neodůvodňuje. Z dikce tohoto ustanovení je však zřejmé, že se jedná o „důvody neudělení víza“, nikoliv tedy o „podmínky pro udělení víza“ ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Opačný výklad je zcela v neprospěch žalobkyně a tedy nezákonný. Ze systematiky zákona č. 326/1999 Sb. přitom zcela zřetelně vyplývá, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) na § 56, tak jak to praktikuje v jiných ustanoveních tohoto zákona. Ke shrnutí k tomuto bodu žalobkyně uvádí, že zcela odmítá subsumování „důvodů neudělení víz“ pod „podmínky pro udělení víza“ tak, jak tyto termíny spojuje správní orgán prvního stupně. Dle názoru žalobkyně je z tohoto důvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné (tato nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí) a tedy v rozporu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že žádný z důvodů pro neudělení víz nemůže být správním orgánem a contrario vykládán jako podmínka pro udělení víza. Správní orgán ze zcela nepochopitelných důvodů došel k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu § 57 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Tento závěr je zcela nelogický, nesmyslný a nezákonný. Z ustanovení § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. totiž vyplývá, že policie neprodlouží dobu pobytu na území, pokud shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza - § 37 zákona č. 326/1999 Sb. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. přitom přímo stanoví jako jeden z důvodů pro zrušení víza (v souvislosti s § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. pro neprodloužení pobytu) neplnění účelu, pro který bylo vízum uděleno. Pokud tedy správní orgán chtěl argumentovat neplněním účelu pobytu jako důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu, měl tak učinit odkazem na § 37 odst. 1 písm. b). Správní orgán nemůže s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku, když se ve skutečnosti jedná o překážku již uvedenou, a edy zákonem předpokládanou v ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Smysl takového právního rozboru žalovaného není žalobkyni znám. Pro shrnutí k tomuto bodu uvádí, že zcela rezolutně odmítá právní posouzení „neplnění účelu pobytu“ jako „jiné závažné překážky“. Toto posouzení je zcela nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Pod bodem c. žaloby žalobkyně uvádí, že se správní orgány obou stupňů nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí. Správní orgány neprovedly prakticky žádné zjištění za účelem zjištění skutečného stavu věci ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v důsledku vydání napadeného je fakticky ukončen pobytu žalobkyně na území ČR a přiměřenost zamítavého rozhodnutí je jedním ze zásadních kritérií, bylo nanejvýše důvodné učinit náležitá zkoumání za účelem posouzení přiměřenosti takového rozhodnutí. Zejména pak je nutno zdůraznit, že správní orgány, které jakési posouzení přiměřenosti svých rozhodnutí provedly, opomněly zcela klíčovou otázku, tedy to, že v daném případě jsou povinny zejména zohlednit to, že povolení k pobytu mohou neprodloužit toliko za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti má dle zákona ministerstvo přihlížet zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán však přiměřenost nezkoumal z formalistického důvodu, že v daném odstavci není povinnost zkoumat přiměřenost výslovně stanovena. S takovým závěrem však nelze souhlasit, žalobkyně má za to, že povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá ze základních zásad správního řízení a z ústavněprávních norem.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvádí, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná uvádí, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované, č. j. MV-54870-4/SO-2017 ze dne 25. 5. 2017, zpochybňovala. Žalovaná pak k první a druhé žalobní námitce žalobkyně uvádí, že neplnění předchozího povoleného účelu pobytu, ačkoliv si žalobkyně požádala o změnu účelu povoleného pobytu, je důvodem pro zamítnutí žádosti z důvodu jiné závažné překážky pobytu, a to i např. dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, čj. 11A 82/2015-32, nebo dle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 8. 2016, čj. 57 A 137/2015-44. Posledně uvedený rozsudek správního soudu se týkal rovněž situace, kdy cizinka neplnila účel povoleného pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, na základě čehož jí byla z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu zamítnuta žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, čj. 9 Azs 296/2016-36. S ohledem na rozvod manželství (21. 1. 2014) žalobkyně s držitelem oprávnění ke sloučení rodiny, panem T. H. A., nar. ..., státním občanem Vietnamské socialistické republiky, je zřejmé, že v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (2. 6. 2014) bylo ukončeno manželství žalobkyně s výše jmenovaným, což rovněž nasvědčuje tomu, že nebyl plněn účel povoleného pobytu ze strany žalobkyně. Pro úplnost žalovaná upozorňuje na skutečnost, že žalobkyni zaniklo živnostenské oprávnění, dle výpisu z živnostenského rejstříku, již dne 18. 12. 2016, tedy netrvá ani účel požadovaného pobytu.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 13. června 2018 právní zástupce žalobkyně setrval na argumentaci uvedené v žalobě. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

V. Vlastní argumentace soudu

Dne 2. 6. 2014 podala žalobkyně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání – OSVČ. Tato žádost byla původně zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 10. 2014, čj. OAM-22170-20/DP-2014, podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců, z důvodu jiné závažné překážky pobytu spočívající v neplnění účelu předchozího pobytu. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala dne 6. 11. 2014 odvolání, které žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-16226-3/SO/sen-2015, zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Následně žalobkyně napadla rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-16226-3/SO/sen-2015, žalobou u zdejšího soudu. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 6. 2016, čj. 30 A 55/2015-49, rozhodnutí odvolacího i prvostupňového orgánu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Dne 9. 9. 2016 podala žalovaná proti rozsudku Krajského soudu v Plzni kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 3. 2017, 5 Azs 215/2016-32, předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, žalobu jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 16. 8. 2017, čj. 30 A 55/2015-98, zamítl. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 10. 2014, čj. OAM-22170-20/DP-2014, a rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-16226-3/SO/sen-2015, tedy právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu „oživla“, a tento stav byl následně potvrzen i druhým rozhodnutím zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 55/2015.

V mezidobí ovšem správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, čj. OAM-22170-41/DP-2014, o žádosti opět rozhodl (žádost žalobkyně byla opět zamítnuta), a toto rozhodnutí bylo následně žalovanou potvrzené rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-54870-4/SO-2017.

V tuto chvíli vedle sebe tedy existují dvě pravomocná rozhodnutí žalované a též dvě rozhodnutí prvoinstanční, jimiž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Přičemž žaloba proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí byla již Krajským soudem v Plzni shledána jako nedůvodná.

Soud za dané situace dospěl k závěru, že existence v pořadí druhých rozhodnutí o téže žádosti žalobkyně je v rozporu se zásadou „*non bis in idem*“, která brání tomu, aby o jedné a téže věci mohlo být rozhodováno vícekrát. I když je tato zásada v rovině ústavního práva výslovně zakotvena pro oblast trestání (čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) jedná se o obecnou právní zásadu platnou rovněž v řízení před správními orgány. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 A 614/2002-36, kde je uvedeno, že „*dalším stěžejním principem správního řízení je zákaz dvojího projednání téže věci (non bis in idem), tedy, že nabude-li rozhodnutí právní moci, jde o věc rozhodnutou (res*

iudicata) a řízení o ní je skončeno. Uvedené zásady řízení správního se dovozují z principu materiální právní moci, který v sobě zahrnuje i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost jimi nastolených právních vztahů. To platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví nebo nikoli (o tyto principy se též opírala konstantní judikatura Vrchního soudu v Praze v oblasti správního soudnictví, například rozsudek č. j. 6 A 85/95 - 36) a není žádného důvodu, aby se jí nepřidržel ve svém nazírání na základní procesní zásady řízení správního i Nejvyšší správní soud“ (dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, čj. 5 Afs 4/2010-254 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, čj. 9 Ca 409/2009-40).

Především se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v obdobné věci v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41, takto: „Přestože s původním rozhodnutím nebyla spojena překážka věci pravomocně rozhodnuté, je třeba na situaci, která tady byla po jeho oživení, nazírat jako na nežádoucí. Správní řád sice nebrání tomu, aby správní orgán, který o první žádosti účastníka řízení rozhodl negativně, rozhodl o nové žádosti požadující přiznání téhož práva kladně, je však v rozporu s principem *non bis in idem*, aby o jediné žádosti, resp. o jediném odvolání proti jedinému rozhodnutí o jediné žádosti, bylo rozhodnuto dvakrát. Ačkoliv s případem žalobkyně nejsou pro jeho specifičnost, kdy bylo oběma druhostupňovými správními rozhodnutími shodně rozhodnuto o zamítnutí odvolání pro opožděnost, spojeny konkrétní tíživé nežádoucí účinky (kromě uzavření cesty k věcnému přezkumu prvostupňového rozhodnutí), lze si představit řadu situací, které by naopak mohly vést k velice komplikovaným a problematickým důsledkům (zejména tehdy, byla-li by účastníku dvakrát uložena tatáž anebo dokonce různá povinnost či dvakrát přiznáno totéž právo či právo různého obsahu). Vzhledem k tomu, že aplikovatelné procesní předpisy (tj. správní řád, popř. soudní řád správní) neupravují postup, jakým situaci po oživení dříve vydaného rozhodnutí v téže konkrétní věci řešit, je třeba vykládat a aplikovat jejich ustanovení takovým způsobem, který bude souladný s právním principem *non bis in idem*, jakož i s principem právní jistoty, k jehož narušení dochází tím, že není zřejmé, které z vydaných rozhodnutí je zákonné, a je třeba se jím řídit.

Nežádoucí situace by měla být v první řadě odstraněna příslušným správním orgánem. Vhodný způsob řešení nabízí správní řád ve svém § 94 a násl., upravujícím přezkumné řízení jakožto dozorčí prostředek, k jehož uplatnění dochází z úřední povinnosti a který umožňuje správnímu orgánu přezkoumat pravomocná rozhodnutí, je-li dána pochybnost o jejich souladu s právními předpisy (toto procesní řešení ostatně Nejvyšší správní soud nastínil již ve svém rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ans 10/2010 – 157). (...)

Nezahájí-li správní orgán přezkumné řízení z úřední povinnosti nebo nejde-li nastalou situaci řešit skrze přezkumné řízení z jiných důvodů, lze dosáhnout odstranění nežádoucího stavu spočívajícího v rozporu s principem *non bis in idem* žalobou podanou ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.). V té bude žalobce (obdobně jako zde) uplatňovat zejména vlastní námitky proti novému správnímu rozhodnutí (z logiky věci půjde o žalobci nevyhovující rozhodnutí), neboť mu existence rozporu s *non bis in idem* pravděpodobně ještě nebude známa, resp. v okamžiku podání žaloby prozatím nemusí existovat. Úkolem krajského soudu pak je posoudit, a to i bez ohledu na žalobní námitky, je-li ve věci dán střet s principem *non bis in idem*, popřípadě zvažovat možný nesoulad s § 48 odst. 2 správního řádu. V zájmu vyřešení kolize v pořadí druhého správního rozhodnutí s principem *non bis in idem*, popř. s principem *res iudicata*, přitom nelze než postupovat tak, že zásada vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v

době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jakkoliv je jinak zásadou v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stěžejní, ustoupí těmto vůdčím principům.“

V posuzovaném případě tedy existence dvou pravomocných rozhodnutí žalované v téže věci příkře odporuje principu materiální právní moci rozhodnutí a závažným způsobem ohrožuje i do budoucna právní jistotu účastníků soudního řízení a soud je povinen se s ní vypořádat a možným budoucím nežádoucím následkům zamezit.

V případě prvostupňového správního orgánu je třeba konstatovat, že postupoval správně, když po zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 10. 2014, čj. OAM-22170-20/DP-2014, a rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-16226-3/SO/sen-2015, krajským soudem pokračoval v zahájeném řízení, řídil se závazným právním názorem zdejšího soudu a následně vydal rozhodnutí 6. 2. 2017, čj. OAM-22170-41/DP-2014, aniž by vyčkal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Nyní žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-54870-4/SO-2017, bylo vydáno až po nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, zde tedy již nelze hodnotit postup správního orgánu jako žádoucí.

Vzhledem k těmto okolnostem považoval soud za nadbytečné zabývat se důvodností jednotlivých žalobních námitek a z výše popsaných důvodů napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017, čj. MV-54870-4/SO-2017 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 2. 2017, čj. OAM-22170-41/DP-2014, která byla vydána později než rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-16226-3/SO/sen-2015, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 10. 2014, čj. OAM-22170-20/DP-2014, zrušil pro vadu řízení spočívající v porušení zásady *non bis in idem* [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Soud výjimečně nevrací věc žalované k dalšímu řízení, v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41: „*Situace po oživení prvního z více správních rozhodnutí vydaných v téže věci je natolik specifická, že si žádá i odklon od jinak nepominutelné zásady kasační (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Zrušením napadeného (tj. později vydaného) rozhodnutí je totiž sledováno jen a pouze jeho odstranění pro kolizi s non bis in idem. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo vydáno správní rozhodnutí, které je pravomocné, závazné a vyvolává právní účinky, odpadá nezbytnost vést další řízení za účelem vydání nového, zákonného rozhodnutí. Shledal-li tedy krajský soud, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit z důvodu, že v téže konkrétní věci již jednou rozhodnuto bylo, neměl věc vracet stěžovateli k dalšímu řízení, neboť jakýkoliv další postup stěžovatelky ve věci by byl za dané situace nadbytečný a nevitáný.*“

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s. a opět se řídí též názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41: „*Na vznik problematické situace, jež byla řešena tímto rozsudkem, je však nutno nahlížet tak, že jeho příčinou byla mimo jiné absence příslušného ustanovení správního řádu, které by na*

takovou situaci dopadalo, jakož i nezákonný rozsudek krajského soudu č. j. 57 A 121/2013 – 72, který byl k první kasační stížnosti stěžovatelky zrušen zdejším soudem. Jedná se tedy o příčiny související s činností orgánů veřejné moci. Na straně druhé je přitom třeba zohlednit, že žalobkyně jakožto adresát právních předpisů se žalobou ve správním soudnictví domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, čehož v soudním řízení také dosáhla, a tedy v něm byla úspěšná. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal, že úspěšné žalobkyni by mělo být přiznáno právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, neboť se v souzené věci domáhala zrušení správního rozhodnutí, jehož vydání a s ním související nezákonnost byly spojeny s činností státu jako vykonavatele veřejné správy a současně zdroje moci soudní.“

Žalobkyni, která v řízení dosáhla procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši **16.342,-Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč (3.000,- za žalobu proti rozhodnutí a 1.000,- za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a účast na jednání před soudem dne 13. 6. 2018. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s..

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 13. června 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.